

GYVENO, MIRĖ, PALAIDOTAS, PRISIKĖLĖ, ATEINA

¹ Žmonių kalba mes tiesiog niekaip negalėtume išreikšti, ką šiandien jaučia mūsų širdys, mums susirinkus čia šį didingiausią šventą rytą. Šis rytas parodo laiką, kai mūsų religija tapo tikra, nes tai buvo Tavo brangaus Vaiko, kuris atėjo atpirkti visą žmonių, prisikėlimas. Ir šį ryt mes čia minime tą didį, žymiausią triumfą, Viešpatie, kurio dėka tapome daugiau nei nugalėtojai ir mirties, ir pragaro, ir kapo. Ir mes dėkingi Tau, kad praėjus visiems tiems metams vis dar susirenkame anksti ryte, šį Velykų rytą, pagarbinti Jį, nes tikime, kad Jis ir vėl ateis.

² Ir mes meldžiame, kad Tu atleistum visas mūsų nuodėmes bei nusižengimus, kurie įrašyti mūsų nenaudai, kadangi nusižeminę išpažįstame savo neteisumą ir priimame Jo atpirkimą už mūsų nuodėmę. Išgydyk ligas, kurios yra mūsų tarpe, Viešpatie. Padėk mums, kai skaitysime Tavo šventą Žodį, kuris yra visų tiesų, kurias palikai mums, pamatas, kad jomis gyventume ir tikėtume.

³ Ir meldžiame ne tik už šią grupę, susirinkusią čia, bet ir už visus visame pasaulyje, nes mes trokštančiu žvilgsniu ir su ilgesiu širdyje laukiame Jo atėjimo. Šiandien mes esame tamsoje, chaose, kai beveik bet kuriuo metu koks nors fanatikas galėtų tiesiog užsiplieksti dėl kažko ir paspausti mygtuką, ir visas pasaulis sprogtų į šipulius. Kaip mums sako aukšto rango pareigūnai, karas tetruktų keletą valandų, jei vėl prasidėtų. O, kadangi šiandien mes esame ties kito karo riba, tuomet bažnyčia yra ties to šlovingiausio prisikėlimo riba, nes mes būsime pagauti kartu su užmigusiais šventaisiais į susitikimą ore su Viešpačiu ir amžinai būsime su Juo.

⁴ Mes atėjome pagarbinti Tave, Viešpatie, ir priimk mus šiandien. Palaimink Tavo Žodžio skaitymą, giesmių giedojimą, Evangelijos pamokslavimą, priimk atgailaujančiųjų maldas. Išgirska maldas už ligonius ir pašlovink Save, nes nuolankiai to prašome Jėzaus, tavo Sūnaus, Vardu. Amen.

Gyveno, mirė, palaidotas, prisikėlė, ateina

(Living, Dying, Buried, Rising, Coming)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1959 m. kovo 29 d. Velykų sekmadienį, tekant saulei, Branhamo maldykloje, Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV). Juostos, pažymėtos numeriu 59-0329s, trukmė – penkiasdešimt viena minutė. Pasinaudojus garso įrašų, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2011 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.

⁵ Tiems, kurie norėtų atsiversti, kur mes skaitysime šį rytą iš Rašto...

⁶ Ir mes apgailestaujame, kad... žinodami, kad neturime sėdimų vietų šiai puikiai grupei žmonių, kurie atvyko šį ankstyvą rytą pagarbinti su mumis iš įvairių bažnyčių ir iš įvairių valstijų, ir net įvairių tautybių – susirinko šį rytą čia, maldykloje, šiam šlovingiausiam Viešpaties garbinimui.

⁷ Norėčiau, kad atsiverstumėte Psalmių knygą, Psalmių 22. Žinau, kad tai gana neįprasta vieta Velykų tarnavimo skaitymui, bet juk Dievas yra neįprastas.

⁸ Taigi, po šio tarnavimo padarysime maždaug valandos pertrauką, kad galėtumėte papusryčiauti. Ir tuomet, pusę dešimtos, prasidės sekmadieninės mokyklos tarnavimas, o paskui, iš karto po sekmadieninės mokyklos tarnavimo, čia, baseine, vyks krikšto tarnavimas. O paskui vakarop, šeštą valandą, bus išdalintos maldos kortelės vakariniam išgydymo tarnavimui. Ir jei kas iš jūsų artimųjų serga ar stokoja, nepamirškite jų atsivesti šį vakarą ir... nes bet kuriuo atveju kitą kartą jis vyks tik po tam tikro laiko. Penktą valandą ryto aš išvykstu į Los Andželą ir į vakarinę pakrantę eilei susirinkimų.

⁹ Taigi, perskaitysime Psalmių 22:

*Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?
Mano šauksmas toli nuo mano pagalbos.*

Mano Dieve, šaukiuosi Tave dieną, bet Tu neišklausai, ir naktį aš nenutylu.

Tu esi šventas, kuris gyveni Izraelio gyriuje.

Mūsų tėvai pasitikėjo Tavimi, ir Tu išgelbėjai juos.

Šaukėsi Tave ir buvo išgelbėti, pasitikėjo Tavimi ir nebuvo sugėdinti.

Aš – ne žmogus, bet kirmėlė, žmonių išjuoktas, tautos paniekintas.

Kas mane mato, tyčiojasi iš manęs, sustato lū-

⁶² Dabar atleisk mums mūsų nusidėjimus, Viešpatie, ir tebūna tai kai kuriems iš mūsų tikrosios Velykos, tikrosios Velykos visiems mums. Ir kai kuriems iš tų, kurie niekada nežinojo, kas yra Velykų palaiminimas, tebūna šiandien taip, kad Kristus prisikeltų jų širdyse su nauja viltimi, su nauju Gyvenimu. Nukreipk juos į Kalvariją. Nes mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

⁶³ [Tuščia vieta juostoje – Red.] Kas iš jūsų myli Viešpatį? Tiesiog pakelkite ranką. O, čia tai bent! Tai nuostabu!

⁶⁴ Girdėjau, kad tu nori pašvęsti kūdikį, broli Makdauelai? Tu ateisi į sekmadieninės mokyklos tarnavimą? Galėsi? Gerai, bus puiku. Tuomet mes ir pašvęsime kūdikius. Sugrįžk tuo metu, jei neprieštarauji, jei tinka. Ir...

⁶⁵ Taigi, mes trumpam išleisime klausytojus, kad galėtumėte nueiti papusryčiauti, o tuomet sugrįžti. Mes džiaugiamės, kad jūs buvote čia.

⁶⁶ O dabar tiesiog atsistokime, ir tą pačią giesmę, kurią giedojome prieš keletą akimirų: „Kada Viešpaties trinitas skelbs...“ Kas iš jūsų turi savyje tokią viltį? Pakelkite ranką, kad pamatytume. Pakilkime.

Kada Viešpaties trinitas skelbs (sugiedokime garsiai), kad laiko jau nėra
Suspindės šviesiausias rytas amžinai.
Kada žemės atpirktieji susirinks kitam krante...

mes meldžiame, Dieve, šį Velykų rytą stovėdami Jo Atėjimo, bažnyčios vilties, priemyje. Daug tūkstančių guli ten, žemės dulkėse, laukdami tos valandos, jų sielos po aukuru šaukia: „Kaip ilgai, Viešpatie? Kaip ilgai?“ Aš meldžiu, Dieve, kad Tu prakalbėtum mums. O mes teatsimename, kad nesvarbu, ką bedarytume šioje žemėje, tai taip nereikšminga. Ir vienintelis dalykas, kurį dabar galime daryti – tai laukti Tavo Atėjimo ir visiems pasakoti. Žinia yra neatidėliotina. Tepateikiame ją žmonėms greitai, kad Tu gali ateiti bet kuriuo metu. Prieš šias bombas, apie kurias kalba, ir šias raketas – kurių tūkstančiai gali prapliupti ant žemės per minutę, – prieš tam įvyksiant Tu pažadėjai ateiti, Viešpatie, pasiimti Savo žmonių. Taip ir bus, Viešpatie. Taip kad praktiškai bet kurią minutę gali įvykti prisikėlimas, Velykos bažnyčiai – prisikėlimas iš šio nuodėmingo gyvenimo į Amžinąjį Gyvenimą per Kristų. Išgirsk mūsų maldą.

⁶⁰ Ir šiandien, kai pereisime prie kitų tarnavimų, prie sekmdieninės mokyklos mokymo, o Viešpatie, prakalbėk vėl, ir daug širdžių tebūna sušildytos neįprastu būdu. Ir tegu jie dešimtimis šįryt ateina į šį baseiną, šį Velykų rytą, kad būtų palaidoti su Viešpačiu Jėzumi, priimdami Jo Auką. Nesvarbu, kokiai bažnyčiai jie bepriklauptų arba su kokia religine sekta bebendrautų – tai nieko nereikia. Bet ar jie priėmė tą Auką? Ar išpažino, kad juose nėra nieko gero, kad Jėzus vienintelis yra Gerasis? Ir Jis mirė už mus, vietoj mūsų, ir paėmė mūsų nuodėmes bei jas palaidojo, ir mes vieni stovime Jame. Mūsų bažnyčios negali palaidoti mūsų nuodėmių, mūsų pačių gyvenimas negali palaidoti mūsų nuodėmių, bet Kristus palaidojo mūsų nuodėmes Užmaršties jūroje. Dieve, suteik dabar, kad visi šie dalykai būtų šlovingi Tavo akyse.

⁶¹ Ir šįvakar, Viešpatie, ateik Savo prisikėlimo jėgoje ir supurtyk šią vietelę taip, kaip ji dar niekada nebuvo supurtyta. Tepasirodo ženklai bei stebuklai. Pakartok tai, kaip buvo prieš porą sekmdienų, Viešpatie, kai ligoniai ir kenčiantys buvo taip stebuklingai išgydyti. Mes meldžiame, kad tai vėl įvyktų šįvakar Tavo šlovei, Viešpatie.

pas, kraipo galvą:

„Jis pasitikėjo Viešpačiu, teišvaduoja jį dabar, teišgelbsti jį, nes jį pamėgo.“

Tu gi mane išėmei iš įsčių, mane saugojai prie motinos krūtų.

Tavo globai buvau pavestas nuo gimimo, nuo pirmosios dienos buvai mano Dievas.

Nebūk toli nuo manęs, nes bėda yra arti ir nėra, kas padėtų.

Daug veršių mane apsupo, Bašano jaučiai mane apstojo.

Jie išsižiojo prieš mane tarsi plėšrus ir riaumojantis liūtas.

Aš išlietas lyg vanduo. Išnarstyti visi mano kaulai. Mano širdis kaip vaškas, ištirpęs krūtinėje.

Mano jėgos išdžiūvo lyg šukė, prie gomurio limpa liežuvis; į mirties dulkes Tu atvedei mane.

Apspito mane šunys, nedorėlių gaujos aplink mane. Jie pervėrė mano rankas ir kojas.

Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus. O jie žiūri ir stebi mane,

drabužius mano dalijosi, meta dėl mano apdaro burtą.

Bet, Viešpatie, nebūk toli nuo manęs. Mano stiprybe, skubėk man padėti.

Nuo kardo gelbėk mano sielą, iš šuns letenų – mano gyvybę.

Iš liūto nasrų gelbėk ir nuo stumbro ragų išgirdęs išvaduok mane.

Tavąjį vardą paskelbsiu broliams, susirinkimo viduryje girsiu Tave. Taip.

Kurie bijote Viešpaties, girkite Jį! Šlovinkite Jį, visi Jokūbo palikuonys, bijokite Jo, visi Izraelio vai-

kai!

Jis nepaniekino ir neatstūmė nuskriausto..., nuo jo nepaslėpė veido, jo šauksmą išklausė.

Jį girsiu dideliame susirinkime, vykdysiu įžadus tarp tų, kurie Jo bijo.

Vargšai valgys ir pasisotins, Viešpatį girs visi, kas Jo ieško; jūsų širdys tegyvuoja per amžius!

Prisimins ir gręšis į Viešpatį visi žemės pakraščiai, Jo akivaizdoje lenksis pagonių tautos.

Viešpačiui priklauso karalystė, Jis viešpatauja pagonims.

Visi žemės riebieji valgys ir pagarbins Jį, prieš Jį nusilenks tie, kurie į dulkes nužengia ir negali išlaikyti savo sielos gyvos.

Palikuonys tarbaus Jam, jie pasakos apie Viešpatį būsimai kartai.

Jie ateis ir paskelbs Jo teisumą gimsiančiai tautai: „Viešpats tai padarė.“

¹⁰ Teprideda Viešpats Savo palaiminimų perskaitytam Savo Žodžiui. Šia proga norėčiau šryt paimti penkis žodžius ir remdamasis šiais penkiais žodžiais pamėginsiu išreikšti jums, garbintojams, kas šryt yra mano širdyje. Noriu paimti šiuos penkis žodžius: „Gyveno, mirė, palaidotas, prisikėlė, ateina.“

¹¹ Ir manau, kad poetas gerai išreiškė giesmėje tai, ką norėčiau pasakyti, kai rašė šią giesmę:

Mylėjo gyvendamas, miręs atpirko,
Palaidotas nunešė mano kaltes,
Amžiams išteisino Jis prisikėlęs,
Greit Jis ateis – o, kaip džiaugsimės mes!

¹² Niekas negyveno tokio gyvenimo, kaip Jis, nes Jis, kai gimė, buvo Dievas, apreikštas kūne. Jis buvo išraiška to, kas yra Dievas Tėvas. O kadangi Dievas Tėvas yra meilė, tai Jėzus buvo pilna

Iš eilės pakviestas būsiu,
Iš eilės pakviestas būsiu.

Jei nesate įsitikinę, sutvarkykite tai tiesiog dabar.

...pakviestas būsiu,
Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

Leisk tau, Mokytojau, dirbti (tai nauji šventieji)... lig sutemos,
Apie tavo meilę...

⁵⁶ Dabar tie, kas iš jūsų, krikščionys, norėtumėte pasižadėti Dievui, kad dar daugiau darbuositės šiais metais, pakelkite savo ranką į Jį.

Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

Iš eilės pakviestas būsiu,
Iš eilės pakviestas būsiu.
Iš eilės pakviestas būsiu.

Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

⁵⁷ Brangus Dieve, Tu pamatei čia kiekvieną širdį, ir Tu žinai motyvus ir tikslus. Ir aš meldžiu gailestingumo. Dieve, suteik tai, kad šiems žmonėms būtų parodytas gailestingumas. Šį rytą jie atėjo šiai garbinimo valandai. Jie atėjo į... į šią vietą išgirsti Tavo Žodžio.

⁵⁸ Ir kaip mes kalbėjome – kai Tu gyvenai, niekas negyveno taip, kaip Tu. Mirdamas Tu buvai vienintelis, kuris galėjo numirti tokiu būdu. Kai buvai palaidotas, Tu labai toli nunešei mūsų nuodėmes; turėdamas ant Savęs žmonių nuodėmes, Tu nunešei jas į Užmaršties jūrą. Bet prisikeldamas Tu amžiams dovanai išteisinai. Ir šiandien mes stovime laukdami Tavo Atėjimo.

⁵⁹ Dieve, palaimink juos. Padėk mums. Mes suvokiame, kad nebeturime daugiau laiko, nes visa tai jau čia pat. Ir bet kuris... Ir, remiantis mokslininkais, tautų gali nebelikti vos per valandą. Ir

⁵¹ Pagalvokite apie tai, draugai. Po kelių minučių baseinas su šiltu vandeniu bus paruoštas krikšto tarnavimui, iš karto, kai tik grįšime. Dabar nulenkime minutėlei galvas.

⁵² Įdomu, ar šiandien mūsų tarpe yra vienas arba daugiau, kurie dar nebuvote pakankamai įvertinę šios Aukos, kad ją priimtumėte, ir norėtumėte, kad jus prisimintų maldoje, kad Dievas prakalbėtų jūsų širdžiai neįprastu būdu, kad priimtumėte Jo Auką, jūsų sielos apvalymą?

⁵³ Ir atminkite, jog šiandien mes švenčiame ne šiaip progą, kai užsidedamos naujos skrybėlės ar dėvimi nauji drabužiai, nors visa tai yra gerai – tai kažko naujo simbolis, o Dievas padarė kažką naujo. Visa tai yra gerai. Bet juk ne tik tai. Velykos to nereiškia. Velykų kiškučių vaikymasis arba zuikučių su kiaušiniais, ir baltų viščiukų, ir taip toliau – ne tame esmė, broli.

⁵⁴ Velykos – tai triumfas; tai pergalė, kurią Dievas perdavė žemei, kad Jis prikėlė Savo paties Sūnų iš mirusių, „kad kiekvienas, kuris Jį tiki, neprazūtų, bet turėtų Amžinąjį Gyvenimą.“

⁵⁵ Priskėlimas gali įvykti ir jūsų pačių gyvenime. Jei neturite jo, ar nepakeltumėte savo rankos į Jį ši rytą, kol jūsų galvos nulentos, sakydami: „Dieve, atsimink mane, kad ta prisikėlimo Gyvybė, kad ji būtų mano širdyje?“ Malonėkite pakelti savo rankas ir pasakykite: „Pasimelsk už mane, broli Branhamai, aš pakeliu savo ranką.“ Telaimina jus Viešpats. Telaimina jus Dievas. Ar dar kas nors pakels savo ranką, pasakys: „Pasimelsk už mane, broli, aš noriu priimti tą prisikėlimo Gyvenimą?“

Kada Viešpaties trimitas...

Pagalvokite dabar apie tai, kol giedame.

... kad laiko jau nėra,

Suspindės šviesiausias rytas amžinai.

Kada žemės atpirktieji susirinks kitam

krante,

Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

meilės išraiška. Jis buvo meilė jau nuo pat tada, kai, dar būdamas kūdikis, pirmą kartą glostė dailius Savo motinos skruostus. Jis buvo meilė.

¹³ Ir aš manau, kad šiandien daugelis nesugeba suvokti, kad Jis buvo meilė. „Dievas yra meilė, ir mylintys yra gimę iš Dievo.“

¹⁴ „Dievas taip pamilo pasaulį, – tai yra, nevertus meilės, – jog atidavė Savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, neprazūtų, bet turėtų Amžinąjį Gyvenimą.“

¹⁵ Būdamas čia, žemėje, Jis taip įvairiai reiškė Savo meilę, kad tai yra nenuginčijama, jog Jis buvo labiausiai mylintis iš visų gyvenusių būtybių. Ir aš manau, kad čia Savo gyvenimu Jis išreiškė Dievą. O Dievas gali būti išreikštas žmonėms vieninteliu būdu – per meilę.

¹⁶ Ir kaip gerai Jis tai parodė, kai užklupo turbūt vieną iš begėdiškiausių tų dienų moterų. Jie tiesiog pripažino ją kalta, be jokios išeities, kai ši buvo užtikta svetimaujanti. Ir jie atvilko šią pas Jį ir tarė: „Ką liepsi su ja padaryti?“

¹⁷ O Jis tuo tarpu pasisuko į ją bei tarė: „Aš nesmerkiu tavęs. Eik ir daugiau nebensidėk.“ Užuot išmetusi ją į gatves, kad būtų velkama lyg gaujos vilkų, kad ją užmėtytų akmenimis ir atimtų jos gyvybę, Jo švelni, gera, mylinti širdis nusileido į pačią nuodėmės gelmę, kurioje anoji buvo, pasakė: „Aš tavęs nesmerkiu. Tiesiog eik ir daugiau nebensidėk.“

¹⁸ Ir kai Jis keliavo prie Lozorius kapo, aš manau, kad tai dar vienas didis atvejis, kai Jis išreiškė, koks Dievas yra žmonėms. Jis yra ne tik Dievas, atleidžiantis žemiausią nuodėmę, kokią tik galima padaryti, paimantis kaltę ir padarantis juos nekaltus per Savo atleidžiančią meilę, bet net kai mirtis atiduoda mus užmarščiai, Jis vis dar rūpinasi mumis. Manau, kad Jis gerai tai išreiškė kelyje su Morta ir Marija, kai atėjo į namus, kur mirtis užtemdė puikaus žmogaus gyvybę. Ir pakeliui link kapo, – nors, būdamas Dievas, ir žinojo, kad prikels jį iš mirusių, žinojo, kad Jam pasakyta, jog Jo paties Žodyje glūdi jėga prikelti jį iš kapo, tačiau kai Jis pamatė

Mortą ir Mariją, bei tuos, kurie mylėjo Lozorių, verkiančius, – Biblijoje pasakyta, kad Jis pravirko. Kas tai buvo? Jo didi, mylinti širdis. Kai Jis tai pamatė, žinodamas, jog Jo... Jo draugai buvo prislėgti, Jis sielojosi kartu su jais.

¹⁹ Man taip džiugu žinoti, kad Jį galima rasti tarp prislėgtųjų. Ir Jis nėra tas, kuris paliktų mus sielvarte. Jis lieka šalia mūsų, kai viskas žlugę ir išnykusi paskutinė viltis žemiškai pagalbai – Jis vis tiek yra Dievas ir Jis myli mus! Jis buvo Dievo išraiška.

²⁰ O, aš tvirtai tikiu, kad Jis trokšta, jog Jo tauta būtų taip patepta Jo Dvasia, kad mes galėtume eiti vienas pas kitą esant išbandymams ir sunkumams ir išreikštume Jo užuojautą, besiliejantią iš mūsų širdžių, gimusių nuo Jo Dvasios, kad atspindėtume bažnyčioje gyvojo Dievo meilę. Gerai išreikšta tai, ką Jis pasakė, tiksliau, poetas pasakė:

Mylėjo gyvendamas...

²¹ Jis parodė, ką padarė visai žmonijai, tuo, kaip Dievas išreiškė Savo Jėzuję Kristuję. Jis išreiškė Savo nuomonę žmonijai, kad atleistų ir mylėtų tuos, kurie neverti meilės. Ir ši Velykų rytą aš stebiuosi, kaip toli mes nuo to nutolome. Mes galime mylėti tuos, kurie myli mus, bet Jis mylėjo tuos, kurie Jo nemylėjo!

²² Jis buvo didžiausia, pirmoji meilės išraiška, kokia tik buvo pasiekusi šią žemę, ir buvo niekinamas tų, kurie šioje žemėje gyveno, kuriuos Jis mylėjo. Joks žmogus nesugebėtų mylėti taip, kaip Jis, ir joks žmogus nebuvo taip nekenčiamas kaip Jis. Jo nekentė ir Jį niekino bei Jį atstūmė, bet tai nesustabdė Jo meilės. Jam kabant ant kryžiaus, jie juokėsi, nors per Savo gyvenimą Jis darė tik tai, kas gera – atleisdavo kaltes, gydė ligonius – ir darė dalykus, kurie buvo geri. Kai ant kryžiaus Jis įkvėpė paskutinį kartą, vulgariam pašaipos spjūviui tų, kurie stovėjo šalia, tįstant nuo Jo švento veido, Jis sušuko iš meile pripildytos širdies: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“

²³ Jis galėjo suprasti. Būdamas Dievas, Jis supranta. Štai kodėl

Mano Vardu jie išvarinės piktašias dvasias, kalbės naujomis kalbomis; jei imtų plikomis rankomis gyvates ar išgertų mirtinų nuodų, jiems nepakenks; jei dės rankas ant ligonių, tie pasveiks. Kadangi Aš gyvenu... Žemės trauka nebeturi Man įtakos, nuodėmė neturi galios, Aš miriau už jus! Dievas tai įrodė ir davė prisikėlimo kvitą. O kadangi Aš gyvenu, tai ir jūs gyvensite. Vieną dieną Aš sugrįšiu.“

Greit Jis ateis – o, kaip džiaugsimės mes!

⁴⁹ Tuomet vienas... Gyveno, mirė, palaidotas, prisikėlė, *ateina* – šiandienos bažnyčios viltis!

Mylėjo gyvendamas, miręs atpirko,
Palaidotas nunešė mano kaltes,
Amžiams išteisino Jis prisikėlęs,
Greit Jis ateis – o, kaip džiaugsimės mes!

Kas tai buvo? Penki dalykai penkiose raidėse: J-ė-z-u-s.

Mylėjo gyvendamas, miręs atpirko,
Palaidotas nunešė mano kaltes,
Amžiams išteisino Jis prisikėlęs,
Greit Jis ateis – o, kaip džiaugsimės mes!

Mes laukiame Jo Antrojo atėjimo.

Kada Viešpaties trimitas skelbs, kad laiko
jau nėra,
Suspindės šviesiausias rytas amžinai.
Kada žemės atpirktieji susirinks kitam
krante,
Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

⁵⁰ „Kodėl?“ – Aš turiu kvitą. Jis prisikėlė. „Iš kur žinai?“ – Jis gyvena mano širdyje. Jis gyvena Savo tikinčių vaikų širdyse.

vo Antspaudu, su paties Dievo išrašytu kvitu),
Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

O, kas per Išgelbėtojas! O, nenuostabu, kad jis parašė:

Mylėjo gyvendamas, miręs atpirko,
Nunešė mano kaltes į kapus, (O!)
Amžiams išteisino Jis prisikėlęs...

⁴⁶ Nuodėmės atleistos. Visos šios aukos galėjo būti ir prasimanymas, visos šios aukos galėjo būti ir veltui. Bet Velykų rytą, kai Jis prisikėlė [brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.], Dievas įrodė, kad priėmė tai. Nenuostabu, kad dėl to žmogaus širdyje skamba „Aleliuja.“ Nenuostabu, kad dėl to vyrai stovi mirties akivaizdoje, kad dėl to žmonės nesančius dalykus vadina esančiais. Kodėl?

...išteisino Jis prisikėlęs...

„Iš kur žinai, kad Jis prisikėlęs?“ – Nes jis prisikėlė mūsų širdyse.

Amžiams išteisino...

⁴⁷ Po keturiasdešimties dienų, kai Jis stovėjo, kalbėdamas su Savo vaikais, žemės trauka pradėjo silpti. Darbai buvo pabaigti, bauda apmokėta. Savo rankoje Jis turėjo kvitą. Tai buvo Dievo kvitas! Jis turėjo vaikus, bažnyčią, tikinčiuosius. Visa nuodėmė buvo nugalėta, kelias išvalytas. Jis nebegalėjo likti žemėje. Kas mus čia laiko? Žemės trauka. Žemės trauka pradėjo silpti, ji prarado savo poveikį! Kodėl? Nes viskas buvo baigta. Kas nutiko? Jis pradėjo kilti nuo žemės.

⁴⁸ „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai,“ – nuskambėjo paliepimas iš Jo lūpų. „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas, kas netikės, bus pasmerktas. Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženklai:

Jis galėjo mus mylėti, kai buvome neverti meilės, nes Jis yra Dievas ir Jis supranta.

Mylėjo gyvendamas...

Niekas nenugyveno tokio gyvenimo, nes šis buvo apgaubtas meile.

...miręs atpirko...

²⁴ Mirtis! Kai Edeno sode Dievas Jehova pareikalavo... Bausmė už nuodėmę yra mirtis, ir nebuvo galimybių to pakeisti. Nebuvo jokio kito būdo to išspręsti, kadangi Dievas yra viršiausias, ir Jis yra begalinis bei viso dangaus ir žemės Teisėjas. Nuodėmės bausmė yra mirtis, ir nebuvo nei vieno, kuris galėtų sumokėti šią bausmę už kitą, nes kiekvienas žmogus, nors ir gali mirti už kitą žmogų, tačiau pats iš prigimties yra kaltas. Nei vienas iš mūsų negalėtų padėti kitam, nes mes visi esame kalti. „Mes gimėme nuodėmingi, pradėti neteisume, atėjome į pasaulį meluodami.“ Ir niekur nebuvo jokios vilties prašvaistės. Dievas mus pasmerkė mirčiai, ir visa kūrinija, kada nors krutėjusi žemėje, buvo padengta pasmerkimo. Galėjo pakilti teisusis ir daryti didžiųjų dalykų, tačiau jis buvo nusidėjėlis iš prigimties.

²⁵ Buvo tik vienas būdas tai apmokėti, o būtent – paties Dievo mirtis. Todėl Dievas, būdamas Dvasia, negalėjo mirti, bet Jis nužengė žemiškame kūne ir išreiškė Save kupiname meilės gyvenime, kad paimtų visą tą gerumą, kuriuo Jis buvo, ir noriai atiduotų kaip didžiausią Auką, kad galėtų paimti kaltųjų kaltes. Kadangi visi mes buvome nusidėjėliai ir pasaulyje nebuvo galimybės mums būti išgelbėtiems, Jis atėjo ne tik tam, kad pasirodytų žemėje, bet Jis atėjo, kad mirtų kaip Auka.

²⁶ Abelis tai išreiškė, kai aukojo Dievui geresnę auką nei Kainas, kai atvedė prie uolos avinėlį, apvyniojęs vynmedžio šakelę aplink jo kaklą. Pasiguldęs vargšelių ant uolos, atlenkė jo mažutį smakrą ir akmeniui pradėjo daužyti jo kaklą. Ir šis mekeno mirties agonijoje,

o kraujas tryško į šalis, jo baltos garbanos permirko krauju. Ten Abelis išreiškė Kalvariją.

27 Kai Dievo Avinėlis, užmuštas nuo pasaulio sutvėrimo, atėjo užimti kaltų nusidėjėlių vietą ir buvo sumuštas ir sužeistas, ir... ir išjuoktas, ir pašieptas, ir mirė tokia mirtimi, kokia joks kūrinys negalėjo mirti išskyrus patį Dievą, o ant Jo pečių krito garbanos, permirkusios Krauju, kuris lašėjo ant žemės – išreiškė, koks siaubingas dalykas yra ta nuodėmė, kai Jis turėjo mirti tam, kad atpirktų žmogų iš nuodėmingo gyvenimo. Niekas negalėtų taip mirti. Niekas negalėtų išverti tokios mirties. Pasakyta, kad, kai Jam perdūrė šoną, ištekėjo Kraujas ir vanduo.

28 Sykį kalbėjau su kažkuo apie tai. Ir tas mokslininkas pasakė: „Taip galėjo atsitikti tik vieninteliu atveju. Ir Jis mirė ne dėl Romos ieties ir ne todėl, kad nukraujavo, nes Jo kūne vis dar buvo Kraujo. Jo mirties priežastis nebuvo Romos ietis arba vinys, kurios buvo įkalto į Jo rankas, arba erškėčių vainikas, kurį uždėjo Jam ant galvos. Bet Jis mirė iš sielvarto, nes atėjo pas savuosius, ir savieji Jo nepriėmė.“ Jis mirė dėl sudaužytos širdies, kai pamatė, kad tie patys kūriniai, už kuriuos Jis mirė, kad atpirktų, spjovė Jam į veidą, ir Jis buvo žmonių atstumtas.

29 Dovydas, prieš aštuonis šimtus metų iki to įvykio, šaukė tuo pačiu balsu, koku Jis šaukė Kalvarijoje: „Mano Dieve, kodėl Mane palikai?“

30 Kokį siaubingą dalyką daro nuodėmė – atskiria žmogų nuo Dievo! O Jis buvo Auka už nuodėmę, kuri turėjo būti paaukota už mūsų nusidėjimus. Ir Jis buvo atskirtas nuo Dievo Akivaizdos. Nuodėmė Jį atskyrė. Dievas uždėjo mūsų nuodėmes ant Jo, ir Jis buvo atskirtas nuo Dievo, ir būtent todėl šaukė: „Kodėl Tu Mane palikai?“ O kadangi Jis buvo paliktas ir užėmė šią vietą, ir pamatė savuosius, kad Jis atėjo būti jų Išgelbėtoju ir pasiūlyti jiems Gyvenimą, o jie tuo tarpu Jį atstūmė – tai taip Jį prislėgė, kad sudaužė Jo širdį, ir Kraujas bei vanduo, ir Jo kūno cheminiai elementai atsiskyrė.

ten galime stovėti ir sakyti: „Mes amžiams išteisinti,“ – nes Jis mirė ir buvo palaidotas, ir Dievas vėl prikėlė Jį Velykų rytą. Pasakui Dievas parodė, kad tai buvo priimta – visi dalykai, kuriuos Jis padarė. Viskas apmokėta dovanai, dabar gali būti laisvas!

Amžiams išteisino Jis prisikėlęs...

O, niekas niekada nesugebės pažinti, įsivaizduoti tos didžios dienos, kai Jis prisikėlė. Ir angelai matė tai, dangų danguose angelai giedojo gyrių Dievui ir džiaugėsi, tuo tarpu, kai Senojo Testamento šventieji šaukė rojuje: „Aleliuja!“

...išteisino Jis prisikėlęs...

Dangūs sudrebėjo, žemė sudrebėjo, rojus sudrebėjo ir pragaras sudrebėjo, kai suskambo tas didis Balsas ir Jis prisikėlė iš kapo.

Amžiams išteisino Jis prisikėlęs...

O, čia tai bent!

45 Ir šventieji, kurie miršta Jame, gali apie tai giedoti, kai žvelgiame į tą nuostabią malonę, ką Jis padarė. Suprantate, Dievas užantspaudavo patvirtinimą: „Valandėlė, ir pasaulis Manęs nebe matys. O jūs Mane matysite, nes Aš prisikelsiu iš mirusiųjų ir būsiu su jumis, net jumyse iki pasaulio pabaigos kaip patvirtinimas, kaip užtvirtinimas, kad tai, ką pasakė Dievas, yra tiesa, ir tai, ką Aš sakau, yra tiesa,“ – pasakė Jėzus. „Aš ateisiu Šventosios Dvasios pavidalu. Aš apsigyvensiu su jumis ir gyvensiu su jumis amžinai.“ Tuomet šventieji, kurių širdyse yra ta prisikėlimo viltis, gali giedoti šią giesmę:

Kada Viešpaties trimitas skelbs, kad laiko jau nėra,
Suspindės šviesiausias rytas amžinai.
Kada žemės atpirktieji susirinks kitam krante (su tobulu įsitikinimu, su Die-

maršties jūrą, į kapus be jokios galimybės prisikelti, jos amžiams mirusios ir pamirštos – tokios, lyg niekada nebūtų įvykusios.

...miręs atpirko,
Bet palaidotas nunešė mano kaltes...

Jis nunešė jas taip toli, kad jos prapuolė Užmaršties jūroje. O, mes žinome, kad šiais dalykais mūsų tarpe, be abejonės, tikima, ir tai, be abejonės, yra tiesa. Tai Dievo tiesa! Visi šie didingi dalykai yra už žmonių išraiškos galimybių ribų. Mes niekada negalėtume išreikšti savo dėkingumo už tokius dalykus.

⁴² Bet, o, tos Velykos!

Amžiams išteisino Jis prisikėles...
Mylėjo gyvendamas, miręs atpirko,
Palaidotas nunešė mano kaltes. (Visa tai
buvo gerai.)
Bet išteisino Jis prisikėles...

⁴³ Kas buvo tas prisikėlimas? Tai buvo Dievo kvitas, kad sąskaita apmokėta!

Amžiams išteisino Jis prisikėles...

O, kas per Išgelbėtojas – prisikėlė! Ką padarė Dievas? Žmogus gali kentėti, žmogus gali mirti, žmogus gali būti palaidotas. Bet Velykos buvo didingiausias iš visų, nes tai buvo Dievo patvirtinimas: „Mano įstatymai įvykdyti, mano reikalavimai patenkinti.“ Tai yra, per Jį! Jis prikėlė Jį iš numirusių.

Amžiams išteisino Jis prisikėles...

[Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Palaimintas Jo šventas Vardas!

⁴⁴ Nenuostabu, kad tai sukelia emocijas. Nenuostabu, kad žmogaus širdis negali to aprėpti! O, su savo pergalingu tikėjimu mes

³¹ Žmogus niekada nesuvoks, kas tai buvo. Štai kodėl niekas kitas negalėtų taip numirti. Man nerūpi, kiek jūs būtumėte kanKinami – ar jūsų kojas įtvirtų į šiekštą, ar jus supjaustytų centimetrais, ar degintų centimetrais – jūs negalėtumėte mirti tokia mirtimi, nes jūsų esybė ne ta. Jis turėjo būti Dievas. Jis turėjo būti daugiau nei žmogus. Tik pagalvokit – Dievas mirė! Jis mirė iš sielvarto, su tokia širdgėla dėl šio pasaulio, kad Jo kūne įvyko cheminė reakcija, kuri negalėtų įvykti jumyse. Jūs negalite taip kentėti. Nėra būdo jums patirti tokį sielvartą. Todėl tik Vienas galėjo tai padaryti, ir Jis tai padarė.

³² Jis kabėjo ten, tas brangus Gyvenimas, kuris nepažinojo nieko, išskyrus meilę ir geradarystę, kabėjo ten tarp dangaus ir žemės, pakeltas tenai, nuogai išrengtas, sugėdintas... Pagalvokite, kaip jaustumėtės nuogai išrengti – jūs dar nežinote, kas yra sugėdinimas lyginant su tuo, ką Dievas išgyveno ten kabėdamas. Žinau, kad ant nukryžiuotojo yra maža skiautelė, tarsi jie kažką apvyniojo aplink Jį, bet iš tikrųjų taip nebuvo. Tiesiog taip vaizduoja, kadangi menininkas taip pavaizdavo. Nuo Jo nuplėšė rūbus. Jis turėjo tuniką, ir jie nuplėšė ją ir metė dėl jos burtą! Jis buvo sugėdintas kiek tik įmanoma. Nors buvo Dievas, bet turėjo tai ištvirti, o nusidėjėliai spjaudė Jam į veidą. Nors buvo pats drovumo įsikūnijimas, tačiau turėjo viešai mirti, nuogai išrengtas. Tai taip Jį paveikė, kad vanduo ir Kraujas atsiskyrė. Nenuostabu... Manau, kad poetas gerai tai išreiškė, kai pasakė:

Uolų vidury, kai aptemo dangus,
Tenai Atpirkėjas juk mirė už mus.
Bet perplėšta uždanga – kelias mums bus
Į dangišką džiaugsmą, į Dievo namus.

³³ Žinoma, Jis turėjo tai padaryti. Tarp Dievo ir žmogaus kabėjo uždanga, o „perplėšta uždanga – kelias mums bus į dangišką džiaugsmą, į Dievo namus.“ Kalvarija kažką reiškia, reiškia daugiau nei mes galime išreikšti. Žinoma.

Mylėjo gyvendamas. Miręs atpirko!
Palaidotas nunešė mano kaltes...

34 Dabar ji pasmerkta. Nuodėmė nebeturi galios. Kai Jis sušuko ant kryžiaus: „Atlikta!“ – mirtis mirė! Dabar ji mirusi, su ja baigta, ji bejėgė, ji negyva! Pagalvokite apie tai, žmonės. Ta nuodėmė, žmonių priešas, mirusi ir negyva! Ji nebeturi poveikio – nebegali. Kai saulė užsimerkė, žvaigždės nebešvietė, žemė pajudo – visa tai buvo išpirkta.

35 Dabar jis numirė, jis palaidotas, jis negyvas. Jame nebėra gyvybės, todėl jis turi būti palaidotas. Kas buvo palaidotas? Dievo kūnas buvo palaidotas, nes tai buvo atnaša už nuodėmę. Tai buvo sudegintas Avinėlis. Jis buvo sudegintas neteisumo ugnies! To tyro Avinėlio, nepažinusio nuodėmės, to Dievo, nepažinusio neteisumo, – Jo gyvybė buvo atiduota, ir ten kabėjo atnaša už nuodėmę.

Palaidotas nunešė mano kaltes...

Jis turi būti palaidotas. Kūnas, atnaša už nuodėmę turi būti palaidota.

36 Štai kodėl kiek vėliau daugelis vienas po kito eis į šį baseiną krikštytis Jėzaus Kristaus Vardu. Kodėl? Kažkas įvyko. Ta Dvasia, išėjusi iš to kūno, kai Jis sušuko: „Atlikta!“ – pasmerkė nuodėmę mūsų kūne. Ir mes jį turime palaidoti, kad net atsiminimo nebeliktų.

37 Aš taip džiaugiuosi, kad tai... Kai kas nors palaidojamas, jis tampa paslėptas; jo nebematyti.

Palaidotas nunešė mano kaltes...

Dievas nebegali matyti mūsų nuodėmių, nes jos palaidotos. Kur jos palaidotos? Užmaršties jūroje. Pagalvokite apie Užmaršties jūrą. Dievas nebegali jų atsiminti, nes jos ir mirusios, ir palaidotos. Jos nebegali būti prisimintos. Jų nėra Dievo atmintyje.

38 Jis taip pat buvo tame „palaidojime“, kur Jis pavaizduotas Senajame Testamente. Jie turėjo du... Šventyklos apvalymo metu jie aukoją auką už nuodėmę. Ir, aukodami tą auką už nuodėmę, jie imdavo du ožius, vienas iš kurių būdavo užmušamas, o kitas ožys turėjo... nuodėmės, kurios buvo uždėtos ant mirusio ožio, būdavo uždėdamos ant gyvojo ožio.

39 Atminkite, Jėzus buvo Avis. Jis buvo Avinėlis, bet šiuo atveju Jis tapo ožiu. Jis buvo teisingumas, nes buvo Dievas, Avis. Bet Jis tapo ožiu, nuodėme, kad galėtų būti atnaša už nuodėmę dėl manęs ir tavęs; iš Avies – ožiu.

40 O Jėzų simbolizavo abu gyvūnai, abu ožiai, nes pirmasis, kuris mirdavo – jis mirdavo atpirkimui; antrasis – atperkamojo nuodėmės būdavo uždėdamos ant atpirkimo ožio, ir atpirkimo ožys paimdavo tautos nuodėmes ir išeidavo toli į dykumą, kad gabentų tautos nuodėmes. Kas tai buvo? Tai buvo mūsų Viešpaties Jėzaus mirtis ir palaidojimas! Miręs...

Mylėjo gyvendamas, miręs atpirko,
Palaidotas nunešė mano kaltes...

Jis paėmė žmonių nuodėmes ant Savęs ir nunešė jas į pačias pragaro gelmes. Jis buvo Auka už nuodėmę. Jis turėjo žmonių nuodėmes, Jis mirė už juos, o taip pat nuodėmės buvo uždėtos ant Jo, ir Jis nunešė mūsų nuodėmes labai toli – taip toli, kad Dievas niekada jų nebepamatytų. Pagalvokite apie tai. O, bažnyčia galėtų sušukti: „Aleliuja už tokį Išgelbėtoją!“

41 Mūsų nuodėmės ne tik atleistos, bet ir palaidotos Užmaršties jūroje, kad niekada nebebūtų atsimintos.

Palaidotas nunešė mano kaltes...

Jos nebegali būti atsimintos, nes jos dinga, Dievas jų nemato. Jos paralyžiuotos, su jomis išsiskirta, jos izoliuotos! Dievas nebegali jų atsiminti! Kaip šį rytą bažnyčia turi džiaugtis žinodama, kad mūsų nuodėmės nebebus atsimintos. Jos yra įmestos į Už-